

KLÍMA, Ladislav:

Trvání po smrti

VME 5904

5790

TRVÁNÍ PO SMRTI

/ fragment z nepublikovaného románu

"Údělí největšího štěstí" /

L a d i s l a v K l í m a

Nikeho nepotkával, jen podivného člověka, nějak nestvůrného, jenž vypadal určitěji než stín a neurčitěji než živý člověk...A pod dlažbou znělo vrtání a dunění silněji než dříve. Občas slyšel Silvio i chechet, - a cítil, že platí jemu. Konečně rezeznal sleva:

"Ha ha! Ten blázen nad námi! Zatoulal se kousek cesty z vězení a myslí, že je na svedbě! Ale žalářník se směje a neviditelné provazy podrazí bláznů nehy!"

"Ten chuďas vetřel se do maškarního plesu boháčů, myslí, že ho neznají, - a za chvíli bude s hanbou vyhozen, ha ha!"

"Ten blbec myslí, že zabil Rossiho v skutku, - chi chi chi!"

"Larvo hloupá! Umučená bude tvá Ada a marně vlezl jsi do naší říše, abys ji vysvobodil! Klid se odtud, kam patříš, vetřelče, vagabunde žebrácký, červec drzý, potvrze ze špinavého světa!..."

A tu se zmešnila Silvia, poprvé po dlouhé době, hrůza z čehosi neznámého. Ustoupila však jako rázem tupestí a bezmyšlenkovitosti. Odvážná nálada rázem zmizela.

Vyšel z města. Měsíc svítil před ním tak tiše a hladce a vlhce. "Divno, že svítí! Zdá se mi, že podle kalendáře svítit nemá!" Ale sotva se myšlenky tyto vynořily, zapadly. Silvio cítil, že duch jeho nemá vůle, že je strojem.

Napadlo mu, že by se teď mohl dobře vrátit a nec s Adou strávit. Ale neučinil tak, cítě nechuť ke všemu a touhu po odpočinku.

Nevěděl, jak došel na nádraží, zdálo se mu dokonce nemožné, že by tam došel,, neboť se rozpoměl, že šel cestou opačnou té, která z města k nádraží vedla. Hedil sebou na lavici. Ale hned povstal a jal se prohlížet jízdní řád.

S největší námahou vyčetl z něho konečně, že nejbližší vlak odjíždí do Florencie za půl druhé hodiny. Usedl a skoro bez vědomí čekal. V kontrastu k dřívější pustotě všeho počalo setet mimo něj epile kmitat mnoho lidí, jako automatické figurky.

Konečně sedl mechanicky do vlaku, bylo mu divno, že tento v náladě jeho skutku v pravou dobu přijel. Bez vědomí sebe dojel do Florencie a došel svého bytu. Jen toho si u vrat svého domu všiml, že nebe na východě je silně bledé, tak tiše duchově bledé.

Ihned usnul spánkem úplně bezesným, když se o půl dvanácté před polednem probudil, bylo mu, že spal jen pět vteřin, - ale zároveň, že spal milión roků...

Povstal, pojedl něco málo a když zveny hlásily poledne, vydal se na cestu do háje, kde měla jej Ada s Nellou očekávat.

Nálada jeho byla velmi podivná. Vzдор dlouhému spánku byl unaven jako před spaním. Zvláštní tíha naněm lpěla, připadalo mu, že je celý ve fausse position. Jeho tělesný pocit byl chabý a občas se mu zdálo, že nemá těla, neb že by ho po právu neměl míti. Kol něho hučely neviditelné proudy vod a unášely jej sebou. Marně snažil se vyjasnit si svůj stav: Jeho myšlení bylo úplně impotentní a jednání číře impulsivní. Cítil, že něco záhadného násilně udržuje jej při smyslech.-----

V polosněži vstoupil do háje. Štíhlá těla bříz mrtvolně prosvítala v poledním slunci. Zvláštní, těžká ospalost lehla Silviu na víčka. Adu i Nellu nikde neviděl. Těžkým krokem ubýral se dále. Jasně nebe se čeřilo, bílé obláčky vystávali naobzeru, šedly, temněly, - blíží se bouře, napadlo mu. Vtom spatřil Adu s Nellou. Rozběhl se k nim.

"Bude pršet," promluvila Ada." Mám strach že zmokneme. Vraťme se rychle!" Ale zvláštní, těžká ospalost vázala její krok. Ani Nella nemohla dále. Všichni sklesli do mechu.-----

Náhle uzřeli před sebou o samotě stojící dům. Vzkročili do něho. "Mám hrozný hlad!" zvolala Ada. "Kéž bychom tu něco k snědku dostali!" Vstoupily do velké jízdby. Uprostřed stál stůl a na něm několik mís. Ale nikde živá duše.

Bez dlouhého váhání odklopila Ada mísy a překvapeně vykřikla. Zvolala poskakujíc a do stehů se plácajíc: "Smažená ryba, pečená jelení kýta! kýta! kapr! kapr! kýta! jak jest jen možno, že právě to, čeho jsem si přála našla jsem zde?"

"Našla jsi to proto, že jsi si toho přála. Tvé chtění to přivolalo, protože jím octl se duch tvůj v psychické blízkosti s duchem těchto věcí.

Mlč a jez!" A dala se jako vlk do jídla a pití. Následovali ji. Smáli se, výskali, prali, bžli se, a jiné ohavnosti tropily. Víno vnikalo jim do mozku. Ani jim nenapadlo, že neprávem osvojují si cizí majetek, a že by počínání jejich mohlo mít nepříjemnou ohru před soudem. Přáli si, aby se z nenadání objevil zde hospodář, aby viděli, jaké oči by dělal. Silvio byl stále v pokušení zapomenout na to, že sní.

Tu povstala Ada a vyšla.

"Kam jdeš?"

"Ven! Předně musím a za druhé, chci se trochu podívat do té barabizny!" Silvio a Nella bavili se dále. Ani je nenapadlo o Adu se strachovat. Ale za pět minut vstala Nella a vrávoravě vycházela.

"Kam jdeš?"

"Ven! Předně musím a za druhé, podívám se po Adě! Nějak dlouho nejde. Ty nemusíš dosud?"

"Ne!"

Zmizela.Čekal a zadumal se hlubece...

Minuty plynuly,-dívky se nevracely.Nevšímal si toho.Slunce přestalo svítit,-mraky se zakryly.Silvie duněl stále.A stále dívky nešly.Minuty plynuly a útulná dříve místnost stala se temnou a hrozivou : příšerné mraky zastíraly krajinu...Spustil se liják.

Tu přistoupil Silvio k oknu - a byl překvapen!Před ním ležela zcela jiná krajina než dříve.A ne již jižní, ale smutná severní krajina.Asi třista kroků od něho tmavěl se les, kterého tam dříve nebylo, - smrkový les.

Silvio svažtil obočí a zabručel :

"něco ošklivého se na mne valí!Dobře že vím, že sním!Moje bdící, teď vlastně spící tělo zůstane asi nastávající kalamity ušetřeno!Následkem toho nezmizí v budoucnosti možnost podobných snů, jaký teď sním. A i po smrti bdícího těla musí toto moje druhé vědomí trvat, - musí! Vždyť nemá s mým v houští teď spícím tělem, k hnití po smrti odsouzeným nic společného!Haha!Není většího nesmyslu, než že je duše nesmrtelná! - Jaký to liják! - Ale hrome!Kde jsou mé kočičiky?Zapomněl jsem úplně,že existují!Co tam jen tak dlouho dělají?Snad se jim něco - Ano! Vše je teď tak neblahé a hrozivé!..."

A vyřítiv se do průjezdu z hodevní síně vykřikl :

" Ade!Nello!Kde jste?"

Ale jen hrobové ticho bylo mu ozvěnou...Volal znovu.Opět však nedostalo se mu odpovědi.Vstal peněkuď zneklidněn.Otevřel dveře a váhavým krokem šel dále.Tu zdálo se mu,že dehání jej něco pomalého,nevyslovitelného.Znělo to z třetí místnosti za ním...

"Vyčkám zde, co te bude!"zvolal náhle a postaviv se mezi dveře čekal.

Znělo to blíž a blíž.Konečně rozlétly se dveře dlouhé jizby, v níž hleděl.A slyšel jen dunivé údery.Pomalů se k němu blížily.

Vlasy se mu zježily.Dal se na šílený útěk.Postupně se na stěny šklebily a proudy ved chechtaly se zcela jako člověk...

Vběhl do jizby peněkuď přívětivější.Tu uchopilo ho to nevyslovitelně a nemyslitelně,- a vzalo mu to vědomí...

Nabyl ho brze , jak se mu zdálo. - Údery již nezněly,ale liják zuřil stále,nebe bylo však již o něco světlejší.Povstal a šel nazdařbůh dále.Na milenky zcela zapomněl.Byl v úplné tupé náladě a vše mu bylo jedno.

Dříve ubíral se stále jen jednou řadou světnic.Těď však octl se poznenáhlu v pravém bludišti.V každé světnici byly čtyři dveře ,jednotlivě jizby měly nejrozumnější formy; čtvercovou,obdélníkovou,trojhrannou, kulatou, elipsevitou, cibulevitou atd.Mezi tím vinuly se opět klikaté a spirálovité echodžy.Ztratil úplně směr,ztratil smysl pro směr,vracel se stále tam odkud vyšel,a když ,napjav všechnu vůli, domníval se již, že jde rovně, že musí již vyváznout, - zpozoreval náhle k hrůze své, že stojí tam , kde stál před minutou.

Zmáčovala se ho šílenost, - ona trapná, zmatená, bezmocná šílenost snu.

"Jsem v labyrintu! Co nevidět objeví se jeho Minotaurus! A těch neanesitelných hrůz! Kéž je všemu konec! - Ha! Již jde! Minotaurus se blíží, - zas už, zas!"

Zazněly opět zdáli příšerné úderý jako kroky. Znovu zjažily se mu vlasy.

"Raději vše jiné!" vzkřikl. "Raději vyskočím oknem!"

Přiskočil k němu, - vyrazil je, - a zavýskl. Pod oknem totiž táhla se podél domu dřevěná pavlač. Ale dříve tam nebyla, - to věděl určitě.

Skočil na ni. A dupot rázem ztlchl. Silviovi rozlilo se teplé blaho tělem. Konečně vyvázl z vnitřností draka, konečně byl pod šírou oblohou, dýchal čerstvý vzduch. Jen na sobě sám mu teď záleželo.

Liják skoro ustal, ale krajina kolem proměnila se v jezero. Se střechy lily se četné, značné vodopády a těsně vedle Silvia pnuly se dva nehnuté a přece ustavičně prudce se pohybující obloukovité jejíchy sloupy. Radeval se z nich dětinsky, tleskal rukama, nořil se do jejich tíhy a hvízdal si. Jal se budovu obcházet...

Obešel tři její strany, každá z nich byla asi 35 m dlouhá. "Kde se zde jen může směstnat tolik jizeb, celý Labyrint. Znovu vykročil do domu. Zaleschl hlas Ady, ale náhle zazněl nesrozumitelný, děsivý hlas její silněji, blízko před ním a zněl stále. Zdálo se, že ji někdo rdousí. - A přec bylo to jiné. Proběhl dvě síně, - - a ušel konečně starší svou milenkou v podivné situaci.

Ležela na podlaze bez hnutí, ale nabyla spoutána a neviděl, že by byla zraněna : přesto nekladla odpor, asi osm trpaslíků, velkých jako kecor, kteří ji velmi pracně valili do středu místnosti. Tam však zel v podlaze velký otvor, jako do studně, aš šířil smrdutý zápach. Do něho chtěli patrně shodit Adu, která byla bez vlády a místo křiku mohla jen směsně blábolit.

Popatřil na pidimuže blíže, - a otřásl se odperem a temnou, tajemnou předtuchou.

Byli částečně nazí, částečně v dětských kešilkách, byli kalem všude potřísání. Měli tváře nevěřežnat a starců zároveň : bylo v nich cosi nejapného a bezmocného, - ale ohromné hákovité nosy, které by byly sloužily ke cti každému starému Izraeli, trčely z pergamenové, velmi vráskevitě kůže. Oči byly bez duhovky, a zřítelnice - zcela bílé. Těla na nesmírně malých, slabých nožkách se klátící, pokryta byla boulemi a vředy. Pohyby byly hrozně mdlé, umírající, strojové. Pištěli jako vrabci, nebo jako cikády, vyráželi též příšerné zvuky : polopláč, polochechet.

"Ado!" vzkřikl a přiskočil k ní. Neby její výsely už do díry. Odtáhl ji a odkopl prudce dva netvery, že jako míče od stěn se odrazili. Ostatní, pískající a plačící, rozutekli se a veskákali do otvoru. V hloubce to po nich měkce žbluňkalo. Nezbýl na hoře ani jediný.

Silvio přistoupil k Adě. Tu vyskočil jí zpod sukně ještě jeden a úzkostlivě, jako, novorozeně, plače, směšně se odklátil k otvoru a zmizel

v něm též.

Ada ležela bez hnutí, upírajíc zděšené a přitom tupé oči na svého zachránce. Zdálo se, že umírá.

"Má Ado nejsladší! Co je ti? Viď, že tinic není?"

"Nic!" odvětila hlasem skoro blbým.

"Co se ti stalo?"

"Nic!"

"Můžeš vstát a chodit?"

"Již mohu!" A namáhavě vstala.

"Aleťekni přece, co se ti stalo?"

"Později!"

"Hleď drahoušku, nedělej si z toho nic! Vše jest jen sen! Hleď, jest opět jasno, - slunce se předírá, - hle! Již sem svítá! Pojďme rychle odsud!"

Tvář Alina při pohledu na slunce oživila. "Pojďme pryč z tohoto domu!" řekla tiše a vykročila.

"Ano, - ale nevíš, kde je Nella? Ztratila se mě v tomto domě jako ty a dosud jsem ji nenašel!"

"Nella! Pro boha!" zvolala Ada, všechna tupost z ní spadla a ustoupila rázem téměř veselosti. "Co se jí stalo v tom strašném domě? Pojďme, pojďme ji hledat! Rychle! Rychle!"

Vyřítili se z čarovného stavení...

A náhle v slunečním třpytu zaskvěla se před nimi zelená lučina s temným safírově modrým jezírkem uprostřed. Přelíbezná vůně smamovala jejich smysly. Rajský zpěv přectva hlaholil kolem, zadumané lekníny otvíraly v zanícení své bělostné kalíšky a na lučině dvanáct rajských dívek oděných nazelenalými, démantovou rosou posázenými závoji v kouzelném reji vířilo a jásalo, rozpuštěné vlasy, jak zlaté stuhy vlály modrým vzduchem a bosé nožky zvenily o smaragdový pažit.

A Silvio a Ada slyšeli stříbrné hlásky:

"Vítám e vás, drahouškové, brzo na shledanou!"

Nevypověditelná slast obejmula Silvia i Adu, něco vznešeného rozpínalo jim a nadnášelo duše, - ale zároveň dusilo je něco ohyzdného...

XXXXXX

A hned na to počaly v psychickém kdesi vyskakovat nové, trochu jiné, z temné duševní stavy, pravící totéž ego, dostavil se pocit těla, - a Silvio otevřel tupě a udiveně oči i ústa.

Nad ním klonilo se několik sprostých, nízkých, nečistých tváří, - vyseke nad nimi klenul se krásný strop lesních korun, - a daleko ještě výše nad tímto pnuła se vznešená, čistá, věčná obloha.

"He! Co spíte tak tvrdě, pane! Je bílý den a žúdná noc a jste v lese a

ne v postěli!"

Chvilí zmítaly se myšlenky probuzenému v lebce, - pak se rozpomenul na vše. První, co pocítil, byla teď bezmezná ošklivost. "Aha! Ten otrocký, špinavě ohyzdňý bdící sen opět začíná! Fi! Jaký to kontrast! A zdá se mi tak přesvědčivě, že uprostřed krásného, skutečného bdění uchvátil mne náhle hnusný, plesnivý sen do spárů! Ano! Plesnivý sen! - Tomu říkají idiotové bdění!"

"Co je vám do toho?" zabručel vztekale a povstal.

Hlava se mu zatočila a hnus jako lavinou stoupal a dech mu bral. Koshlédl se, - a uvolnilo se mu: spatřil milenku, sladkou Adu. Ležela tři kroky od něho a měla též jasné oči své postevřené. Dvě ošklivé baby dýchaly jí do tváře.

"Ade!" a uchopil ji za ruce.

"Kde jsem? Kde jsem se tu vzala? Co se stalo?"

"O tom si promluvíme, ale především vzdalme se od těchto lidí. Můžeš povsta. Rychle se vzhopila, v tváři její se rozhostila teď kvapem hrůza. Silvio hedil vesničánům něco stříbrňáků na zem a zuřivě zahučel:

"Díky za probuzení!" Vy psi, zašeptal si a zaskřípěl zoufale zuby, vzpomínaje na události nejposlednější. "Rozdělte se, - nemám čas!"

Vrhli se na peníze jako hyeny a poprali se o ně, nafackovali si, ba pěkopalí a pokousali se. "Krásný, ušlechtilý ten svět bdění, - co?" zachechtal se na Adu, ukazuje naň...

Mně je strašně! "chvěla se jako v zimnici. "Bože, co se teď děje? Obrátil se náhle celý svět naruby? De jaké strašné propasti světové jsem spadla, nešťastná? Bdím nebo sním? Snila jsem, nebo jsem bděla? Vždyť je to vše k zedšení! - A jak hrozné to bylo, - teď teprve to cítím úplně!"

"Teď bdíš, jak se tomu říká, - ale právě ještě jsi snila, jak se tomu říká! Ale vypravuj: co jsi snila? Snila jsi vědomě? Zbyla ti upomínka?"

"Na vše se pamatuji! Ale vždyť to musíš vědět! Byl jsi přece se mnou a s Nellou! Bože, kde je sestřička?"

"Nevím, ale neměj e ni strachu! Byla jsi probuzena dříve než my. Ale vypravuj! Chci vědět, nesnila-li jsi snad přec jen něco jiného než já!"

"Ach, ne! Dříve musím najít Nellu, neměla bych klidu!"

Tu zaslechli z houští srdcervoucí vzdechy.

Rozhrnulj větve! Ada radostně vzkřikla: Nello! Drahoušku! Co je ti?" Nella ležela na zemi, bolestně vzdychala, rozklížeíc se kolem.

"Ach! lkala, "Te není ten ráj, po němž jsem stále toužila od chvíle, co jsem jej uzřela! Nezáří naň modravé slunce: toto svítí tak špinavě žlutě, zkormouceně, mrtvolně. Nevane zde ten nekonečně sladký, opejující jako víno vánek: tenhle vítr je tak odporně vlhký, páchne plísní, - je tak bez vůně a chuti, je tak sprostý. Lučiny jsou sice zelené, ale kde je čistý blahý smaragd těchto, kde je ten slastný, svítivý, tekutý safír, vineoucí se kolem těl nymf? A kde je ta nebeská zář na pahorcích, hájích, lučinách? Místo ní klátí se zde a páchnou lidé, - fí..."

...vzdychla Ada."V tak prezačickém zá-
...On! Kam zmizel můj krásný sen! Jen sen! A skutečnost je
onyzdná jako vždy!"

"Teď ani nevěřím," vzdychla Nella, "že víly ty existují. Byl to jen planý,
klamný sen, krásný oblak, který se ze zdálí zdá být stříbrným, - ale zblízka
ještě jen neviditelnou, necitelnou mlhou. Vše je pára, vše je lež a nic..."

"Ó ty kvapné, lehké, slepé ženské mezečky, které nechají se vésti jen hlou-
pýma očima! Děťátka moje! Nymfy naše nás teď snad obletují, na nás mluví, nás
objímají, i nyní zde jsou, - jistě v tomto lesním cípu, který jako ocas hada
skoro až k nám se vine, - cítím to nějak! Jsou blízko nás, - a přece tak vzdá-
leny! My vidíme jen prezaickou líc všech těchto věcí, ale poetický jejich
rub, s lící bezprostředně souvisící, s ní jedno tělo tvořící, neuvidíme,
protože jsme slepí, jen otrockému pudu sebezachování podrobeni. Rub údolí
tehde a sladké jeho obyvatelky jsou těsně u nás, - a přece víc vzdáleny než
mlhoviny!...

Dest! Viděli jsme, co jsme chtěli, teď myslíme na sebezachování! Domů!..."

Dívky vzdychly, povstaly, naposled se perezhlédly...

-A tu zamávala Nella šátečkem a zavelala: "nashledanou, drahé sestřičky!"

"Na brzku shledanou!" vzkřikla Ada po ní, mávající svým. A teď, byla to prav-
da? Byl to klam? - Zaslechli uleknutí milenci zřetelně četné, nevýslovně la-
hodné, stříbrné hlásky: "Nashledanou! Na velmi brzku, trvalou shledanou,
sestřičky, miláčku!"

Zároveň v bezprostřední blízkosti a zároveň z tajemné dálky zvonily
nadpřirozené hlásky... Bezděky padly žijící dvě ženy na kolena a proudy slzí
jedné stékaly na tvář druhé, Silvie byl bled a chvěl se. Znovu dívky vela-
ly, - ale odpověď už neslyšely.

"Na shledanou víly, milenky moje!" zvolal tu Silvie vesele. "Vzhůru ze
země, drahouškové! Destale se nám veliké milesti: rub světa odkryl nám
k vůli na okamžik na jednom místě svou líc!"

Jake opilé vráveraly dívky s kopce. Teď už zase věřily: neboť mezečkům
přišla euška na pomoc. Že smyslům možno věřit daleko méně, než nejabstrakt-
nějšímu předivu myšlení - toho lidé nikdy neepochopí. - Všem třem dmula se
prsa bouřným desud ve bdění nepocitěným štěstím. Zcela beze slov octli se
mezi hlubokými skálami a zamířili nazpět, - směrem k vesnici D., kde chtěli
najmouti si pevez...

X X X

Ale esud určil jinak.

Na zpáteční cestě byli zaskočení loupežnickou bandou - Satanisté zvané
- která se v okolá potulevala a po které marně vojsko páslo, do jeskyní od-
vlečení a tam hrozným způsobem mučení. Ale při všech svých mukách, nesnížily
se hrdinné ženy ty ani jednou k tomu, aby katy své prosily.

"Já chci jen zemřít" křičela Nella, "klesnout ve sladkou nicotu, věčně
spát, ničeho nesníť. Každé žití se mně hnusí, hnusí se mi chůze, a všechny lep-
kové pohyby, hnusí se mi hledění a mluvení. I štěstí se mně hnusí, údolí s vílami

se mně hnusí, vše mne bolí i stěsání mne bolí. Proč jsem se jen naredila, já ubohá, nešťastná žena!"

Mezitím mluvil náčelník Rossi k pomocníkům :

"Měl jsem původně v úmyslu vsunout sem ,pro veselé vystřídání,tři lehčí originální druhy mučení rázu více psychického,než somatického.Předně byli bychom se psům těm vykáleli do tlam.Za druhé byli bychom jim depřáli líbat 8 dní starou,nadmutou,zčernalou,pukající archu,- toho tlustého,vámi zabitého sedláka,kterého jsem dnes k cíli tohoto vykopat kázal,- a byli bychom je napejili jeho líbezným hnísem a přeškvařeným sádlem.A za třetí,jelikož mají,ubežátka,nejen žízeň,ale i hlad,byl bych je v milesti své nakrmil heusenkami,pavouky,vesami,repuchami a podobnými chutnými pokrmy.Žel Satanu, není k tomu čas,- a tak s těžkým srdcem musíme přistoupit hned k číslu šestému,velmi důležitému.Ubohá děťátka,co teď zkusíte!V životě celém jste toho dehromady tolik nezkusila,za to vám ručím.- Rychle přátelé!"

Každému z mučených přivázán byl na palec nehy velmi těsný,tenký,ale pevný provaz a navázán na jiný se stropu visící,hákem tam provléknutý.Bandité zatáhli za jeden konec ,-a milenci,do výše vytaženi,viseli za jediný palec hlavou dolů,asi půl metru nad zemí.Ale byli tišší...

Silvievi ukápla slza,když pohleděl na zmedralé tváře milevaných,zbežňevaných bytestí...

"Přestojíme to již brzo,milenky sladké,- a pak budeme blaženi!Těšte se tím!Co nevidět,vysveddí nás vojáci,- mluví se o nich,- nebo ještě lépe smrt.Sladký bude život v údolí vil,ještě sladší nicota!..."

"Ane,smrt,- nicota!" odvětily sotva slyšitelně."Jak se na ni těšíme!... Brzo to bude,-brzo,- smrtelné mdleby jdou na nás-"

Tu ozval se povyk,hřmot..., temné výstřely, - a nové - a nové...Zavzněly bolestné ryky.V naběhlých obrácených tvářích kmítli se blesk naděje,- ale slabounký.

"Nedejme se rušit!" velel Rossi."Vy tři tady ,chepte se těch žhavých železných holí,- víte,co máte činit.A vy tři,připravte si naše španělské boty!Vy tři budete lámat prsty,vy tři lechtat- a vy dva se mnou rdousit, ale ne přespríliš!Tak!Započneme současně!To bude bolet,nebožátka!Teď

A všichni tři nešťastníci byli v podpaží silně lechtáni,prsty jim se všech kloubů prudce vylamovány,chedidla velkých nohou obuta byla do skříněk,v jejichž nitru byla zubatá kola,válce,estré nože...stroj tento uváděn byl v pohyb otáčením kliky a drtil úplně maso a kosti...Silvievi vněřena byla rudá železná tyč do konečnicku,ženám dvě jiné do lůna...A Rossi rdousil Silvia,jiní Nellu a Adu.A vše se dělo současně.

Pak Rossi jal se házet bezduchá těla do kalu.

V té chvíli jeskyní zahřměl povel : "Vzdát se!" a zablyěkly se bajenety.

Rossi leknutím vykřikl,vzchopil se,dal se stranou na útěk.Dvě rány třesly: jedna kule uťala prchajícímu horní horní dásně se všemi předními zuby,druhá - roztříštila mu kolena.Klesl. -

Ostatním Satanistům, podařilo se prchnout. Neboť ať vojsko vědělo o všech třech tajných východech, přišly oddíly jeho, k obsazení dvou vedlejších, pozdě, - jak to už u vojska bývá. I Rossi by byl asi ještě unikl, kdyby nebyl oběti své do záchodu házel...

Vyléčil se z ran svých a ve společnosti osmi později pochytených Satanistů byl oběšen.

Těla Nelly a Silvia vytažena byla z kalu, ale tělo Ady nalezeno v něm přes všechno úsilí nebylo. -

Jak mohlo se to stát, nevíme. Snad zapadlo do nějaké hluboké skalní štěrby. Spíše však myslíme, - než o tom však raději pomlčíme. Tolik ještě podotýkáme, že dva z lidí, jímž svěřeno bylo vytažení mrtvel, tvrdili a přísahali, že ušli na povrchu kalu, několik divných, hnusných trpaslíků, kteří prý při spatření světla pochozí se zvláštním pištěním hned do bahna se zaryli...

Neodvažujeme se též kausálně vysvětlovat příšerné tajemství Ady, o němž Silvio věděl. Byla snad mezi tělem Adiným a lidskými exkrementy jakási afinita, neb alespoň tajemný nexus, jenž byl příčinou, že Ada kdysi porodila netvora i sudby, aby tělo její mezi výkaly zůstalo, v ně se pomalu rozplynulo, jím se asimilevalo - ? Či byl snad teprve netvor ten, otrávil matku svou, původem afinity té, nexu toho? Či vrhl děsný posmrtný osud nešťastné ženy stín svůj prorocky - symbolicky do minulosti v podobě obludného děcka? ... Jsou závrtná finální a symbolická tajemství v tomto příšerném, čistě intelektuálním stroji, zvaném příroda ! Bláznovstvím je snaha proniknout je vědecky, pověřčivým idiotstvím popírat je. -

Řekli jsme : děsný posmrtný osud nešťastné ženy. Je to nesprávně řečeno. Neboť to, co v kalu zůstalo, nebyla Ada ---

X X X

Férické údolí. Modravé slunce usmívá se opět na ně. Uprostřed kvetoucího háje, v prohlubni mezi pahorky, spí malá lučina. Magicky modrá zář, na ní ležící, slévá se s její smaragdeovou září v čarovný souzvuk. Nebeské vůně lehce létají vzduchem a zdroj ze středu louky prudce prýští, zpívá sladce jako krásná žena. Na louce líně leží ve stínu stromů dvanáct nymf.

Všechny jsou velmi krásné a nebeská zář čistého štěstí z duševní povznešenosti chvěje se v jejich tvářích. Dnes jsou zcela pectivě nahé. Jediným kusem oděvu jsou bělostné šátečky, jež v ručkách drží. -

"Silvio, náš miláček přijde, přijde! Ó jak se na něho těšíme!" stříbrnými tóny jásaly všechny.

"A jak lahodný, kovový, velitelský hlas má!" pochvalovala si Elektra, 28 -letá Polka, živá, ohnivá, měnivá jako opál a ohebná jako guma, velmi inteligentní. "Ale já ho nebudu poslouchat, mám neposednou a odbojnou krev, mám mnoho stále se bezděky vzpínající vůle. Ale myslím, že tate má svévolnost jest jen vrtošivým, skore nuceným škádlením, naschvál zlobením. Pravá podoba ženy i má je : nekonečná oddanost, poslušnost, láska!"

"A myslím," pravila Iris, "že tate tvoje odbojná neposlušnost jest pouze zvláštním projevem tvé fundamentální ženské poslušnosti. Když totiž žena vzpírá se a bojuje proti muži, kterého miluje, činí tak jen z touhy, aby byla od něho přemožena, skrocena, sputána, potrestána, aby trpěla. -"

"K čemu tolik pitemých řečí?" přerušila ji, smějíc se dětsky a nezbedně Dita, 23-létá Angličanka, něžná, bledá, měsíčně snívá, ale přitom sebou jistá a hrdá. "Jedním slovem, chce dostat na zadek, to je všechno!"

"Dita má pravdu!" zasmála se Elektra zlomyslně. "Neboť sešlehání zadnice je pro ženu focus vší její slastné trpnosti... Vyhovuje to instinktu jejímu po poslušnosti, neboť potřebuje se obyčejně při tom, ukájí to plně pud její po zkrocení, pokoření, pud po trestu, pud po trpění a bolesti, z níž umí seát rozkoš. Dále heví te v největší míře i smilnosti naší, hlavně smilnému našemu studu: každé bití - vůbec každá bolest - má při sobě cosi sensuálně dráždivého, bití však do zadnice, tohoto nejsmyslnějšího našeho, smilnému a stydlivému srdci našemu nejbližšímu údu, má oné smyslné chlípné dráždivosti pro ženu nejvíce. Je-li žena mrskána do zadnice, celá její ženskost je vzbuzena a jásá, - skoro jako při keitu. - Přesně vzato je naše smyslnost a naše trpnost skoro totéž. Neboť naše trpnost a trpíteľskost jsou zcela smilné povahy, - smilnost ženy ani na krek neopustí a jest od ní neodmyslitelná a s ní skoro totožná. Žena dovede jen z trpění cítit rozkoš a to jen smilnou. Definice ženy jest: žena je smilná rozkoš z trpění."

"Všechny máte pravdu!" houkla Melia. "Když jsem nejvíce bujná, bojovná, zpupná, právě v tu dobu svrbí mne nejvíce kůže a touží po zmrskání, jako 3 letní rozpukaná země po dešti. A proto jsem tak bujná, že prahnu po bití - chci si je vymutit, a tím, že jsem tak bujná, reste stále a rozplamenuje se má žížen. A tak zuřit nepřestanu, dokud bití nedestanu!"

"Ó ti muži, jak jsou hleupí!" zvolala Adriana. "Naříkají si ustavičně na ženy, jak jsou zlé, - a nestydí se zate! A co je příčinou toho? Jedině to, že si toužebně přejeme dostat od nich na zadek, - a že stále nedostáváme a že jsme proto nešťastné... Idioti! Kdyby věděli, jak málo jo zapotřebí, aby z draka stal se anděl - jen trochu elektřiny, která z rudých proužků projíždí léčebně celým naším tělem! A hned zcukernatí nepřirozená naše žluč! Zlobí-li ženuška, má jen muž vzít rákosku, nenápadně se přitečít, sukničku napnout a párkrát švihnout - : ženuška snad bude trochu prskat jako kočka, - ale za minutu bude sladká, zcukernatělá a milostná jako květnový vánek, není-li jí totiž muž odporný a není-li on více ženou, než ona, což se často stává... A nepomůže-li to, je to jen znamením, že dostala málo a chce víc: pak má si ji muž přehnout, košili odkrýt a vysázet dvacet: to pomůže zcela jistě, teť tateceum pro všechny ženské nemoci! Vždyť my čekáme dychtivě a s touhou jen na to, aby muž, jež milujeme, jednal, aby byl mužem, - bychom pocítily jeho blahodárnou převahu! Ale ti babští muži neumějí jednat, - oni umějí se s ženami jen hádat! Hádat se, - to dovedeme my též! Muž má ženu jen prutem pohládít a nevadit se s ní! Oni se dnes žen bojí, - mají

strach hlupáci, že je žena praští hrncem do obličeje! Ale od zdvižení hrnce do praštění jím, je větší vzdálenost, než od země do slunce: žena jen mluví a hrozí, ale nikdy nejedná! Žena a jednat! Co by to bylo za převrácený svět? A protože se dnes z mužů stali ženy, proto se z nás stávají muži: kam by to vedlo, kdyby byly samé ženy a k tomu byly na světě? Oni kreténi myslí, že bytí je surevestí, - a zatím je pro nás debrediním! Vždyť jsme po něm znovuzrozené! - A my ubežátka, nesmíme mluvit! Nemůžeme jím, o blbečce přece říci, že toužíme po bití! Naopak musíme se stavět, jako bychom ho nechtěly, musíme se naoko slobit, je-li nám jím pohroženo, - a zatím co se zlobíme, myslíme si: kéž bys ty nedovídal, si mne už přehnul přes koleno! Žádná skore žena v tom světě lží, jež jsme opustily, nedozná, že si přece bití na zadeček, ale blázen, kdo ženskému ujišťování v nejmenší míře věří! Zde nelžeme! Řekla jsem pectivou pravdu, vytáhla jsem jednu z hlavních tajemství ženského srdce, mužům skore neznámu, na světlo! A doufám, že si muži až te budou číst, vesmu z toho poučení, jak se má s mladými ženami jednat, by se jim vyhovělo!"

"Te všechno je velikánská pravda!" zašveholila Thalia, drbajíc si ostentativně a s vilnou libostí uzlíkem šátečku tlusté své pruhy. "Můj krajan Nietzsche te podle všeho také věděl, ale nechtěl te bez obalu říci. Zda-li pak Silvie nezapomene vzít sebou do údelíčka bičiček? Bičiček! Vy jste víte, co Nietzsche řekl: Jdeš k ženám? Nezapomeň si vzít bičiček. A dělá s touto větou nesmírně důležitosti a tajnosti, - jako by mne, co se nemá říci, za ní bylo skryto! Řekla prý mu to stará babička, ve skutečnosti však mladá jeho sestřička, zabalil si tuto malou pravdu pod pláštíček, aby příliš nekřičela, jako dítě, drží ji hubičku..."

- Co te vše znamená? Nu, že my jsme ji rozbalily, ať křičí si do celé světa, ať ví každý muž: - že proto má si, jde-li k ženám, vzít bičiček, protože bitíčko je ženám elastnou potřebou - bitíčko na zadeček!"

"Bičiček, že řekl ten tvůj krajan?" vzkřikla Erata. "Tak vyříd svému krajanu, že je blbeček, a víte proč je blbeček? Také vám te povím! Proto je blbeček, že neví, že nerada destávám bičíkem nebo karabáčem! Jsem ráda bita metličkou, svižným preutkem, tenkou rákoskou, ale bič nemohu ani cítit, fi! Tak mě vyříd mé uctivé pozdravení a že mu nechám vzkazovat, že je blbec, - buď tak dobrá!"

"A není blbec" zastala filosofa Adrastea, "není blbec, protože já jsem nejraději bita bičíkem s několika řemínky! Te je přece radost! Když jich více najednou hvízdá a o mé nahé tělo pleská, hej, hej! Jest mně při tom, jako bych s milencem tančila, - lítat bych mohla a lebku strop rozrazit! Jaké když vichřice na temenech Černých her kol mne burácela, mne sem tam zmítala, rezpuštěné vlasy dozadu vederevně rvala, hej! Takevův vítr hučí v mé duši a bouřně ji unáší, když řemínky o tělo mé pleskají, - plesk, plesk! Ó! Hej! Hej! Hurá! A plesk! Hurá! Hurá!"

"Náš miláček přijde a dá nám bitíčko!" jásaly všechny Oready.

"A jak dráždivá, smyslná těla, mají naše sestřičky!" skore zašeptala

Hesperia.

"Přijdeu! Přijdeu! Ještě dnes! zvonily hlasy všech.

"Jak budou s námi šťastni! Jak odškodnění za děsná utrpení! Nebožátka drahá, jak jim teď as je? Smrt je hrozná, my všechny jsme ji už přestály! Ale smrt jejich je hroznější, než každá jiná!" A většinou se rozplakaly,--

"Zdá se mi, že začínají už znít nebeské varhany!" vskřikla ostražitá amazonka Melia.

"Ticho! Mávla proutkem Hera.

Zavládlo napjaté mlčení. A vsuktu! Z nebe se linula ticheunká hudba, jako varhany, ale stokrát sladší. A pomalu sílila a sílila...

"Již počínají umírat!" vskřikly nymfy jedním hrdlem. "Ó, jak teď asi trpí! U nás je poledne, u nich příšerná půlnoc! Umírají! Umírají - a co nevidět budou zde!"

"Jen obstejí-li miláček nás v zkoušce!" dělala si starosti Athena.

"Člověk mylí se tak často ve svých pocitech..."

"Jak by bylo hrozné, kdyby zmizel nám, navždy zmizel!"... zachvěla se Hesperia.

"Vzhůru!" zvolala Hera.

"Běžme se domů obléci, ať se můžeme zalíbíme!"

"Ale neoblečeme se lehce!" řekla Adrastea. "Vždyť nemohl by si nás ani důkladně přetřít, nechtělli by nám šat roztrhnout!"

"Ano." Souhlasily. "Odějme se tím hustším světle zeleným gázem s vyšitými tmavozelenými liliiemi a ozdobíme se i jinak! Slyšte, slyšte! Varhany již hřmějí! Pospěšme! Pospěšme!" a smizely v lese.

Stále mohutněji zněla hudba sfér, nevýslovně lahodně a majestátně, - jak jen ve snu tóny na nás působí... A teď již nesněla, ale vířivě rachotila, ohlušivě řvala jako mocný vodopád.

A náhle to třesklo, jako když dělo vystřelí-

"Někdo z nich již zemřel!" jásaly vzdálené hlásky.

"To ta bílá sladká sestřička, - jako jsi teď ty, Hesperio!..."

Hlásky dozněly v strašném rachotu nebeských varhan.

A náhle třesklo to ještě silněji : to byla Silvievi roztráštěná lebka.

Dál to hremem rachotilo. A za dvě minuty třesklo to po třetí: to hrůza vyhnala konečně Adina ducha z krvavého, bezkrevného těla...

Rachot přestal. Hřímavě, triumfálně, velebně nesla se hudba vzduchem majestátním proudem... A pak seslábla a zněla teď nekonečně něžně, sladce, blaženě.-----

A v dáli, na břehu říčky objevili se Silvio, Ada, Nella.

Pomalu, ruku v ruce, kráčeli blíže. Byli zcela nazí a těla jejich neporušená. Tváře nezemskou krásou zářící, byli teď krásnější než dřív. Taky jejich byly poněkud pozměněné : vše z nich, co bylo ještě nedokonalé a neodpovídalo čistě kráse, zmizelo, ale podobnost zůstala.

"Jame zde tedy zas!" pravila Ada, slastí se chvějíc.

"Kde jsme se tu tak vzali? Nemohu si vzpomenout, co předcházelo... Ano, něco jsem temně snila, - a vše minulé zdá se mně tak nějak být snem. Ó ten vzduch! Ta zář! Zemru štěstím miláčekové!"

"Jak je vše divné!" nakláněla Nella štěstím hlavičku. "Něčemu nerozumím, - vím, že jsem právě něco snila, - ale nevím, co. A cítím, že to bylo něco osklivého... - kde jsme se tu vzali? Ale to je hleupost, vše je mně teď samozřejmé - ó ta vůně! Ty zpěvy ptáků, ty černé háje!..."

"Přemýšlím o tom, co jsme snili! A jsem na stopě! Nerušte mne!"

Ubírali se dále mlčky, slasti zmirajíce. Náhle vzkřikl Silvio:

"Již vím, heureka! Vše se mně vyjasnilo! Minulost snoubí se ve mně, objímá přátelsky a rozumně s přítomností!... Drahouškové, chcete vědět, co jsme právě snily? Snily jste, že jste byly mučeny v tmavé jeskyni, před černým oltářem, Rossim, náčelníkem Satanistů! Bylo to strašlivé!..."

"Ach!" zvolaly a zachvěly se prudce. "Vzpomínáme! Jak hrozné, ne!... Děsný sen!"

"A slyšte dále: nebyl to sen, - či lépe řečeno sníme i teď. Dokud jsme snili, že jsme mučeni, byli jsme skálopevně přesvědčeni, že bdíme, a že jest údělí toto snem, - a teď je tomu zas naopak! Ještě nedávno byly byste se mně vysmály, kdybych vás byl přesvědčoval, že mučení vaše je snem, a teď se mně vysmějete, když vám řeknu, že jste bděly, když jste byly mučeny!"

"Že jsme bděly?" zvolala Ada. "Bodejť bychom se ti nevysmály! Vždyť je přece tak zřejmé, že to byl jen sen! Mučení, to je mi tak cizí, tak vzdálené, tak divné, tak temné a matné, vyhaslé, nerozumné - nu zkrátka sen! Bědly jsme prý Nelloušku, haha!"

"I nech je!" pravila Nella zpěvavě. "Myslím, že už dříve raisenoval o snu a bdění, - bdění mu bylo snem a sen bděním! Plete si tyto pojmy, to jest jeho nemoc, fixní idea. Z této mánie ho nevyлéčíme!"

"Máte pravdu" zasmál se Silvio. "Neboť konečně je filosofie tato jen filosofii bludného kruhu. Vše je sen a vše je bdění, bdění je sen a sen je bdění, - ale pojmy tyto jsou kontradiktorní!... A každý druh snu, - neboli bdění..."

"Och, ten bývalý můj pozemský, otrocký život, jež jsem za bdění považoval! Kde jest? Kam zmizel? Vidím jej daleko za sebou, - tak zalehlý, skrčený, hluchý, bývalý, mrtvý - jako sen... Jako s výše hory hledíme na mrak, který ještě před chvílí bouří běsnil, - a teď smutně se plazí vzdálenými údolími, roztrhán v cáry, zbledlý, vyhrňácký, v temnou upomínku scvrklý, zvadlý, mluhový, nebytestný život - sen!... Slza zaleskla se mu v oku. A vše minulé stane se pro ducha - snem - klamem - Ničím - "

"Přestaň!" zvolala Nella. "Hleď,hleď! Naše víly! Naše víly!"

Nevyslovně sladce rozezvučela se hudba nebeských varhan, třpytné mušky jak zlaté hvězdy létaly vzduchem a dvanáct rajských dívek za ruce se držíce, spleteny v nejkrásnější věnec pohádkových květin jásavě spěchalo jim vstříc -----